कर्मातीत अवस्था

आज बापदादाले चारैतिरका बच्चाहरूलाई विशेष हेर्नको लागि चक्कर लगाउन जानु भयो। जसरी भक्तिमार्गमा तिमीहरू सबैले धेरै पटक परिक्रमा लगायौ, त्यसैगरी बापदादाले पनि आज चारैतिरका सच्चा ब्राह्मणहरूको स्थानलाई परिक्रमा लागाउनु भयो। सबै बच्चाहरूको स्थान पनि देख्नु भयो र स्थिति पनि देख्नु भयो। स्थान भिन्न-भिन्न विधिपूर्वक सजाइएका थिए। कुनै स्थूल साधनहरूले आकर्षण गर्ने थिए, कुनै तपस्याको प्रकम्पनले आकर्षण गर्ने थिए। कुनै त्याग र श्रेष्ठ भाग्य अर्थात् प्राय: श्रेष्ठताको वायुमण्डलले आकर्षण गर्ने थिए। कुनै-कुनै साधारण स्वरूपमा पनि देखिएका थिए। सबै ईश्वरीय यादका स्थानहरू भिन्न-भिन्न रूपका देखिए। स्थिति के देखियो? यसमा पनि भिन्न-भिन्न प्रकारका ब्राह्मण बच्चाहरूको स्थिति देखियो। समय प्रमाण बच्चाहरूको तयारी कहाँसम्म छ, यो हेर्नको लागि ब्रह्मा बाबा जानुभएको थियो। ब्रह्मा बाबाले भन्नु भयो– बच्चाहरू सर्व बन्धनदेखि बन्धनमुक्त, योगयुक्त, जीवनमुक्त र एवररेडी छन्। केवल समयको प्रतीक्षा छ। यस्तो तयारी छ? प्रबन्ध भइसकेको छ, केवल समयको प्रतीक्षा छ। बापदादाको रूहरिहान चल्यो। शिव बाबाले भन्नु भयो– चक्कर लगाएर हेर्दा कहाँसम्म बन्धनमुक्त बनेका छन्? योगयुक्त कहाँसम्म बनेका छन्? किनकि बन्धनमुक्त आत्माले नै जीवनमुक्तको अनुभव गर्न सक्छन्। कुनै पनि हदको सहारा नभएको अर्थात् बन्धनबाट किनारा। यदि कुनै पनि प्रकारको सानो, ठूलो स्थूल वा सूक्ष्म मनसाबाट वा कर्मबाट हदको कुनै पनि सहारा छ भने बन्धनबाट किनारा हुन सक्दैनन्। त्यसैले यो देखाउनको लागि ब्रह्मा बाबालाई आज विशेष घुम्न पठाएँ। के देख्नु भयो?

धेरैजसो ठूला-ठूला बन्धनदेखि मुक्त छन्। जुन स्पष्ट देखिने बन्धन छन् वा डोरी छन् तिनीहरूबाट त किनारा गरेका छन्। तर अहिले कुनै-कुनै यस्ता अति सूक्ष्म बन्धन वा डोरीहरू रहेका छन् जसलाई महिन बुद्धि सिवाय देख्न वा जान्न पनि सकिँदैन। जसरी आजकलका वैज्ञानिकले सूक्ष्म वस्तुलाई शक्तिशाली शिशाद्वारा मात्र देख्न सक्छन्। साधारण तरिकाले देख्न सक्दैनन्। यस्ता सूक्ष्म पहिचान गर्न सक्ने शक्तिद्वारा ती सूक्ष्म बन्धनहरूलाई देख्न सकिन्छ वा महिन बुद्धिद्वारा जान्न सकिन्छ। यदि सतही रूपले हेर्यौ भने नदेखिने नचिन्ने कारण उसले आफूलाई बन्धनमुक्त नै सम्झिरहन्छ। ब्रह्मा बाबाले यस्ता सूक्ष्म सहारालाई जाँच्नु भयो। सबैभन्दा धेरै सहारा दुई प्रकारका देख्नु भयो:–

पहिलो कुरा– अति सूक्ष्म स्वरूप कुनै न कुनै सेवाका साथीको सूक्ष्म सहारा देखियो, यसमा पनि अनेक प्रकारका देखियो। सेवाको सहयोगी भएको कारणले सेवामा वृद्धि गर्न निमित्त बनेको कारणले वा विशेष कुनै विशेषता, विशेष गुण भएको कारणले, विशेष कुनै संस्कार मिलेको कारणले वा समय प्रति समय कुनै अतिरिक्त मदत दिएको कारणले, यस्ता कारणले रूप सेवाको साथीको हुन्छ, सहयोगी हुन्छ तर विशेष झुकाव भएको कारणले सूक्ष्म लगावको रूप बन्दै जान्छ। यसको परिणाम के हुन्छ? यो बिर्सन्छन्– यो बाबाको देन हो। सम्झन्छन्– यो धेरै राम्रो सहयोगी छ, राम्रो विशेषता स्वरूप छ, गुणवान छ। तर समय समयमा बाबाले यस्तो राम्रो बनाउनु भएको हो भन्ने भुल्छन्। संकल्प मात्र पनि कुनै आत्मातर्फ बुद्धिको झुकाव छ भने त्यो झुकाव सहारा बन्न पुग्छ। त्यसैले साकर रूपमा सहयोगी भएको कारणले समयमा बाबाको बदला पहिला उसको याद आउँछ। दुई चार मिनेट पनि यदि स्थूल सहारा स्मृतिमा आयो भने बाबाको सहारा त्यस समयमा याद हुन्छ? दोस्रो कुरा– यदि दुई चार मिनेटको लागि पनि यादको यात्राको सम्पर्क टुट्यो भने टुटेपछि जोड्न फेरि मेहनत गर्न पर्छ किनकि निरन्तरमा अन्तर पर्न गयो नि! दिलमा दिलारामको बदला अरू कोहीतर्फ कुनै पनि कारणले दिलको झुकाव हुन्छ, उसँग कुरा गर्न राम्रो लाग्छ, उसँग बस्न राम्रो लाग्छ "उसँगै" शब्द अर्थात् दालमा कालो छ। "उसँगै" को विचार आउनु अर्थात् हीनता आयो। त्यसो त सबै राम्रो लाग्छन् तर यिनी बढी राम्रो लाग्छ! सबैसँग रूहानी स्नेह राख्नु, बोल्नु वा सेवामा सहयोग लिनु वा दिनु त्यो अर्कै कुरा हो। विशेषता हेर, गुण हेर तर यिनको नै यो गुण धेरै राम्रो छ, यो "यिनको" बीचमा नल्याऊ। यो "यिनैको" शब्दले गडबड गर्छ र यसैलाई लगाव भनिन्छ। फेरि चाहे बाहिरको रूप सेवाको होस्, ज्ञान होस्, योग होस् तर जब "यिनैसँग" योग गर्छु, यिनको नै योग राम्रो छ! यो "नै" अक्षर आउनु हुँदैन। यो नै सेवामा सहयोगी हुन सक्छ। यो नै साथी चाहिन्छ... त्यसैले बुझ्यौ लगावको निशानी के

हो! त्यसैले यो "नै" अक्षर निकालिदेऊ। सबै राम्रा छन्। विशेषता हेर। सहयोगी बन पनि, बनाऊ पनि तर पहिला थोरै हुन्छ पछि बढ्दै-बढ्दै विकराल रूप हुन जान्छ। फेरि स्वयं त्यसबाट निस्कन चाहेर पनि निस्कन सक्दैनौ किनकि धागो पक्का हुन जान्छ। पहिला धेरै सूक्ष्म हुन्छ फेरि पक्का हुन पुग्छ अनि टुट्न मुस्किल हुन्छ। सहारा एक बाबा हुनुहुन्छ। कुनै मनुष्य आत्मा सहारा होइन। बाबाले कसैलाई पनि सहयोगी निमित्त बनाउनु हुन्छ तर बनाउनेलाई नभुल। बाबाले बनाउनु भएको हो। बाबा बीचमा आउनाले जहाँ बाप हुनुहुन्छ, त्यहाँ पाप हुँदैन। बाबा बीचबाट निस्किनु भयो भने पाप हुन जान्छ। त्यसैले एउटा कुरा हो यो सहाराको।

दोस्रो कुरा– कुनै न कुनै साकार साधनलाई सहारा बनाएका छौ। साधन भयो भने सेवा हुन्छ। साधनमा अलिकति तलमाथि भयो भने सेवामा पनि तलमाथि हुन्छ। साधनलाई कार्यमा लगाउनु, त्यो अलग कुरा हो। तर साधनको वश भएर सेवा गर्नु यो हो साधनलाई सहारा बनाउनु। साधन सेवाको वृद्धिको लागि हो त्यसैले ती साधनलाई त्यस अनुसार कार्यमा लगाऊ, साधनलाई आधार नबनाऊ। आधार त एक बाबा हो, साधन त विनाशी हुन्। विनाशी साधनलाई आधार बनाउनु अर्थात् जसरी साधन विनाशी छन् त्यसैगरी स्थिति पनि कहिले धेरै माथि कहिले बीचको, कहिले तलको यसरी बदलिइरहन्छ। अविनाशी एकरस स्थिति रहँदैन। त्यसैले विनाशी साधनलाई सहारा अर्थात् आधार नसम्झ। ती निमित्त मात्र हुन्। सेवाको लागि हुन्। सेवा अर्थ कार्यमा लगायो अनि अलग भयो। साधनको आकर्षणमा मन आकर्षित हुनु हुँदैन। त्यसैले यी दुई प्रकारका सहारा सूक्ष्म रूपले आधार बनेको देखियो। कर्मातीत अवस्था हुनु अर्थात् हरेक व्यक्ति, वस्तु, कर्मको बन्धनबाट अतीत हुनु, न्यारा हुनु– यसलाई नै कर्मातीत अवस्था भनिन्छ। कर्मातीत अर्थात् कर्मबाट अलग हुनु होइन। कर्मको बन्धनबाट अलग हुनु हो। न्यारा भएर कर्म गर्नु अर्थात् कर्मको प्रभावबाट अलग रहनु। कर्मातीत अवस्था अर्थात् बन्धनमुक्त, योगयुक्त र जीवनमुक्त अवस्था।

त्यस्तै विशेष कुरा यो देखियो– समय समयमा पहिचान गर्ने शक्तिमा कति बच्चाहरू कमजोर हुन पुग्छन्। पहिचान गर्न सक्दैनन् त्यसैले धोका खान्छन्। पहिचान गर्ने शक्ति कमजोर हुने कारण हो बुद्धिको लगन एकाग्र हुँदैन। जहाँ एकाग्रता हुन्छ त्यहाँ पहिचान गर्ने शक्ति स्वत: नै बढ्छ। एकाग्रता अर्थात् एक बाबासँग सदा लगनमा मगन रहनु। एकाग्रताको निशानी सदा उड्ती कलाको अनुभूतिको एकरस स्थिति हुन्छ। एकरसको अर्थ यो होइन– समान गति हुनु एकरस हो। एकरस अर्थात् सदा उड्तीकलाको महसुसता रहोस्, त्यसमा एकरस। जुन हिजो थियो त्यो भन्दा आज प्रतिशतमा वृद्धि भएको अनुभव गरियोस्। यसलाई भनिन्छ उड्तीकला। त्यसैले स्व-उन्नतिको लागि, सेवाको उन्नतिको लागि पहिचान गर्ने शक्तिको धेरै आवश्यक छ। पहिचान गर्ने शक्ति कमजोर भएको कारणले आफ्नो कमजोरीलाई कमजोरी सम्झँदैनन्। बरू अझै आफ्नो कमजोरी लुकाउनको लागि सिद्ध गर्नतिर लाग्छन् या जिद्दी गर्छन्। यी दुई कुरा लुकाउने विशेष साधन हुन्। भित्र कहिलेकाहीं महसुस पनि हुन्छ तर फेरि पनि पूरा पहिचान गर्ने शक्ति नभएको कारणले आफूलाई सदा सही र होसियार सिद्ध गर्छन्। बुझ्यौ– कर्मातीत त बन्नु छ नि? नम्बर त लिनु छ नि त्यसैले जाँच गर। राम्रोसँग योगयुक्त भएर पहिचान गर्ने शक्ति धारण गर। एकाग्र बुद्धि बनेर फेरि जाँच गर। तब जति पनि सूक्ष्म कमी छन् त्यो स्पष्ट रूपले देखिन्छन्। यस्तो नहोस् जुन तिमीले सम्झेका छौ– म धेरै ठीक छु, धेरै राम्रोसँग चलिरहेको छु, कर्मातीत म नै बन्छु तर जब समय आउँछ तब त्यही सूक्ष्म बन्धन फेरि उड्न नदिने नबनोस्। आफूतर्फ नखिचोस्। अनि त्यो समयमा के गर्छौ? बाँधिएको व्यक्ति यदि उड्न चाह्यो भने उड्न सक्छ वा तल आउँछ! त्यसैले यो सूक्ष्म बन्धन समयमा नम्बर लिनमा वा साथ जानमा वा सदा तयारी रहनमा बन्धन नबनोस्। त्यसैले ब्रह्मा बाबाले जाँच गरिरहनु भएको थियो। जसलाई यो सहारा सम्झिएका छन् त्यो सहारा होइन, त्यो रोयल धागो हो। जसरी सुनको हरिणको उदाहरण छ नि। सीतालाई कहाँ लग्यो? त्यसैले सुनको हरिण यो बन्धन हो। यसलाई सुन सम्झिनु अर्थात् आफ्नो श्रेष्ठ भाग्यलाई गुमाउनु हो। सुन होइन गुमाउनु हो। रामलाई गुमाइन, अशोक वाटिकालाई गुमाइन्।

ब्रह्मा बाबाको बच्चाहरूसँग विशेष प्यार छ त्यसैले ब्रह्मा बाबाले सदा बच्चाहरूलाई आफू समान तयार देख्न चाहनुहुन्छ। बन्धनमुक्तको पनि दृश्य देख्यौ नि! कति समयमा तयार हुनु भयो! कसैको बन्धनमा बाँधिनु भयो! कोही याद आयो– फलानी कहाँ छिन् भनेर! फलानो सेवाको साथी हुन्। याद आयो? त्यसैले सदा तयारीको पार्ट कर्मातीत अवस्थाको पार्ट देख्यौ नि! जति बच्चाहरूसँग अति प्यार रह्यो त्यति नै प्यारा र न्यारा पनि देख्यौ नि! बोलावट आयो, जानु भयो। सबैभन्दा धेरै बच्चाहरूसँग प्यार ब्रह्माको रह्यो नि! जति प्यारा त्यति न्यारा।

किनारा गरेको देख्यौ नि। कुनै पनि चीज अथवा भोजन जब तयार हुन्छ तब किनारा छोड्दिन्छ नि! त्यसैले सम्पूर्ण हुनु अर्थात् किनारा छोड्नु। किनारा छोड्नु अर्थात् किनारा हुनु भयो। सहारा एउटै अविनाशी सहारा हो। न व्यक्तिलाई, न वैभवलाई अथवा वस्तुलाई सहारा बनाऊ। यसलाई नै भनिन्छ– कर्मातीत अवस्था। कहिल्यै नलुकाऊ। लुकाउनाले अरू बढ्दै जान्छ। कुरा ठूलो हुँदैन। तर जति लुकाउँछौ त्यति कुरालाई ठूलो बनाउँछौ। जति आफूलाई ठीक सिद्ध गर्ने प्रयत्न गर्छौ, त्यति कुरालाई बढाउँछौ। त्यसैले कुरालाई ठूलो नबनाएर सानो रूपमा नै समाप्त गर। तब सहज हुन्छ र खुशी पनि हुन्छ। यस्तो कुरा भयो, यसलाई पनि पार गरियो यसमा पनि विजयी भयौ भने त्यसको खुशी हुन्छ। बुझ्यौ! विदेशीहरू, कर्मातीत अवस्था प्राप्त गर्ने, उमंग उत्साह भएका छौ नि! त्यसैले डबल विदेशी बच्चाहरूलाई ब्रह्मा बाबाले विशेष सूक्ष्म पालना दिइरहनु भएको छ। यो प्यारको पालना हो शिक्षा, सावधानी होइन। बुझ्यौ! किनकि ब्रह्मा बाबाले तिमीहरूलाई विशेष आह्वानले पैदा गर्नुभएको हो। ब्रह्मा बाबाको संकल्पद्वारा पैदा भएका हौ। भनिन्छ नि– ब्रह्माले संकल्पद्वारा सृष्टि रचेका हुन्। ब्रह्माको संकल्पले यो ब्राह्मणहरूको यति ठूलो सृष्टि रचिएको छ नि। त्यसैले ब्रह्माको संकल्पले, आह्वानले रचिएका विशेष आत्माहरू हौ। अति प्रिय भयौ नि। ब्रह्मा बाबाले सम्झनुहुन्छ– यिनीहरू छिटो पुरुषार्थ गरेर फस्ट हुने उमंग-उत्साहवाला हौ। विदेशी बच्चाहरूको विशेषताले विशेष श्रृङ्गार गर्ने कुरा चलिरहेको छ। प्रश्न पनि गर्छन्, फेरि बुझ्न पनि चाँडै बुझ्छन्। विशेष समझदार छौ त्यसैले बाबाले आफू समान सर्व बन्धनबाट न्यारा र प्यारा बन्नको लागि इशारा दिइरहनु भएको छ। यस्तो होइन– जो अगाडि छन् तिनीहरूलाई बताइरहनु भएको छ, सबै बच्चाहरूलाई बताइरहनु भएको छ। बाबाको अगाडि सदा सबै ब्राह्मण बच्चाहरू चाहे देशका हुन् चाहे विदेशका हुन्, सबै छन्। अच्छा– आज रूह-रिहान गरिरहनु भएको छ। सुनाउनु भयो नि– गत वर्षको भन्दा यो वर्षको रिजल्ट धेरै राम्रो छ। यसबाट सिद्ध हुन्छ– वृद्धि प्राप्त गर्दै छौ। उड्ती कलामा जाने आत्मा हौ। जसलाई योग्य देखिन्छ उसलाई सम्पूर्ण योगी बन्ने इशारा दिइन्छ। अच्छा!

सदा कर्मबन्धन मुक्त, योगयुक्त आत्माहरूलाई, सदा एक बाबालाई सहारा बनाउने बच्चाहरूलाई, सदा सूक्ष्म कमजोरीबाट पनि किनारा गर्ने बच्चाहरूलाई, सदा एकाग्रताद्वारा पहिचान गर्ने शक्तिशाली बच्चाहरूलाई, सदा व्यक्ति वा वस्तुको विनाशी सहाराबाट किनारा गर्ने बच्चाहरूलाई यस्तो बाबा समान जीवनमुक्त कर्मातीत स्थितिमा स्थित रहने विशेष बच्चाहरूलाई बापदादाको याद-प्यार एवं नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

निर्मलशान्ता दादीसँग:– सदा बाबाको साथमा रहने त हौ नै। जो सुरुदेखि बाबाबो साथ-साथै चलिरहेका छन् तिनीहरूको सदा साथको अनुभव कहिल्यै कम हुन सक्दैन। बचपनको प्रतिज्ञा छ। त्यसैले सदा साथ छौ र साथ जान्छौ, जसलाई सदा साथको प्रतिज्ञा भन वा वरदान भन, मिलेको छ। फेरि पनि जसरी बाबा प्रीतिको रीति निर्वाह गर्न अव्यक्तबाट व्यक्त रूपमा आउनुहुन्छ त्यसैगरी बच्चाहरू पनि प्रीतिको रीति निर्वाह गर्नको लागि पुग्छन्। सही हो नि! संकल्पमा त के स्वप्नमा पनि, जसलाई अर्धचेतन अवस्था भन्छन्... त्यो स्थितिमा पनि बाबाको साथ कहिल्यै छुट्न सक्दैन। यति पक्का सम्बन्ध जोडिएको छ। कति जन्मको सम्बन्ध छ? पूरा कल्पको। यो जन्मको हिसाबले सम्बन्ध पूरा कल्प नै रहन्छ। यो त अन्तिम जन्ममा कुनै-कुनै बच्चाहरू सेवाको लागि कहाँ-कहाँ छरिएका छन्। जसरी यिनीहरू विदेशमा पुगे, तिमीहरू सिन्धमा पुग्यौ। कोही कहाँ पुगे, कोही कहाँ पुगे। यदि यिनीहरू विदेशमा पुग्दैनथे भने यति सेन्टर कसरी खुल्थे?

सदा साथ रहने, साथको प्रतिज्ञा निर्वाह गर्ने परदादी हौ! बापदादा बच्चाहरूको सेवाको उमंग-उत्साह देखेर खुशी हुनुहुन्छ। वरदानी आत्मा बनेकी छौ। अहिले देखि नै हेर भीड लाग्न सुरु भइसकेको छ। जब अझै वृद्धि हुन्छ तब कति भीड हुन्छ। यो वरदानी रूपको विशेषताको जग बनिरहेको छ। जब भीड हुनेछ तब के गर्छौ? वरदान दिन्छौ, दृष्टि दिन्छौ। यहीँबाट चैतन्य मूर्तिहरू प्रसिद्ध हुन्छन्। जसरी सुरुमा तिमीहरूलाई सबैले देवी-देवी भन्थे.... अन्त्यमा पनि चिनेर देवीहरू-देवीहरू भन्नेछन्। "जय देवी, जय देवी" यहीँबाटै सुरु हुनेछ। अच्छा!

वरदान:– **ईश्वरीय विधानलाई जानेर विधिबाट सिद्धि प्राप्त गर्ने प्रथम श्रेणीको अधिकारी भव**

एक कदमको हिम्मत अनि पदम कदमको मदत– ड्रामामा यो विधानको विधि निश्चित छ। यदि यो विधि विधानमा नहुँदो हो त सबै विश्वका प्रथम राजा बन्थे। नम्बरवार बन्ने विधान यो विधिको कारणले नै बन्छ। त्यसैले जति चाहन्छौ हिम्मत राख र मदत लेऊ। चाहे समर्पित होउन्, चाहे

प्रवृत्तिका होउन्– अधिकार समान छ, त्यसैले विधिद्वारा सिद्धि हुन्छ। यो ईश्वरीय विधानलाई बुझेर अलबेलापनको लीलालाई समाप्त गर्यौं भने प्रथम श्रेणीको अधिकार मिल्ने छ।

स्लोगनः– संकल्पको खजानाप्रति मितव्ययिताको अवतार बन।